

בש"פ 1840/17 - אלי פחימה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 1840/17 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו

המבקש: אלי פחימה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת עתירה לדיון נוסף על פסק דין של בית משפט זה אשר ניתן ביום 10.1.2017 בע"פ 8808/14 (להלן: פסק הדין). בגדר פסק הדין נדחה ערעור מטעם המבקש על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בגדרו הורשע, בין היתר, בביצוע שתי עבירות רצח בכוונה תחילה ונגזר עליו עונש מאסר של שני מאסרי עולם במצטבר.

הבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 27.2.2017 וצורפה לה גם העתירה לדיון נוסף גופה. בגדר הבקשה ציין המבקש כי פסק הדין הומצא לבא כוחו מספר ימים לאחר שניתן. האיחור בהגשת העתירה לדיון נוסף נגרם, כך על פי הנטען, עקב היקפו הנרחב של ההליך והזמן הרב אשר נדרש להכנתה. המבקש הוסיף וציין כי הוא שרוי במצב נפשי

עמוד 1

קשה אשר הכביד על בא כוחו לתקשר עמו, "ורק לאחרונה ניתן היה להתקדם בעניין זה" (סעיף 7 לבקשה). עוד צוין בבקשת הארכה כי בא כוח המבקש מייצג אותו פרו-בזו ולבדו.

לאחר שעיינתי עיין היטב בבקשה להארכת מועד ובעתירה לדיון נוסף אשר צורפה לה, ושקלתי את העניין על רקע אמות המידה החלות בכגון דא - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות וזאת אף ללא צורך בתגובה.

בהתאם לתקנה 4 לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984, המועד להגשת עתירה לדיון נוסף על פסק דין של בית המשפט העליון הינו "תוך חמישה עשר ימים מיום מתן פסק הדין". לעניין זה נפסק כי "פרק הזמן הקצר, כמו גם מנייתו החל מיום מתן פסק הדין, ולא מיום המצאתו, נובעים מייחודו של הליך הדיון הנוסף, אשר סוטה מהרעיון של סופיות הדיון עם מתן פסק הדין בערעור, ויוצר נדבך שיפוטי נוסף" (בש"א 7155/06 בן-יונה נ' עו"ד יניב אינסל (3.10.2006)). אמנם, המועד להגשתה של עתירה לדיון נוסף ניתן להארכה, בהתקיים "טעם מיוחד" לכך (תקנה 4 הנזכרת לעיל). עם זאת, בהליכים שעניינם עתירה לדיון נוסף תיושם הדרישה לקיום "טעם מיוחד" באופן קפדני ומצמצם, וזאת על רקע מאפייניו הייחודיים של ההליך, כאמור לעיל (ראו למשל, בש"פ 4620/07 שובר נ' מדינת ישראל (11.6.2007); בש"א 6180/09 פלונית נ' פלוני (13.9.2009)).

בענייננו, בקשת הארכה בצירוף העתירה לדיון נוסף הוגשו 48 ימים לאחר מתן פסק הדין, כלומר - מעל חודש ימים לאחר חלוף המועד. מדובר באיחור ניכר וממשי, בפרט לאור סד הזמנים הקצר הקבוע בדיון להגשת עתירות לדיון נוסף, ונתון זה מהווה שיקול של ממש התומך בדחיית הבקשה.

לא מצאתי כי ההסבר אשר ניתן על ידי המבקש מהווה טעם מספק לאיחור. הטענה בדבר היקפו הנרחב של ההליך והצורך בזמן רב להכנת העתירה לדיון נוסף נטענה באופן לקוני וללא פירוט מספק. ודוק: הליך של עתירה לדיון נוסף מיועד, מעצם טיבו וטבעו, לבירור סוגיות מורכבות, ולא פעם ההליך הקודם עליו נסובה העתירה הוא בעל היקף נרחב. חרף זאת, המחוקק קבע סד זמנים דחוק יחסית להגשתו של הליך זה. מכך נובע, כי ככלל בעל דין נדרש להגיש את העתירה במועד הקצוב בדיון וזאת גם אם מדובר בהליך שהיקפו נרחב (ראו והשוו למשל, בשג"ץ 7410/13 גפסו נ' התנועה לאיכות השלטון (4.11.2013); בש"א 5977/11 עזבון המנוח חוסיין ז"ל נ' עזבון המנוח שיחאן (27.9.2011)). כך או כך, גם אם אניח כי היקפו של ההליך אינו מצומצם, בוודאי שלא ניתן לקבל כי נדרש פרק זמן של כחודש וחצי לשם הכנת העתירה לדיון נוסף, מה גם שאין בנמצא כל הסבר מדוע לא הוגשה, לכל הפחות, בקשת ארכה בתוך תקופת 15 הימים הקבועים בדיון.

גם הנימוק הנוסף אשר צוין - מצבו הנפשי של המבקש - הועלה באופן לקוני, מבלי שניתן פירוט מה טיב השינוי שחל במצב המבקש "לאחרונה" ואשר אפשר לו לתקשר עם בא כוחו, ומתי שינוי זה ארע. לא למותר להוסיף כי בקשת הארכה אף אינה כוללת תצהיר לתמיכה בטענות העובדתיות המועלות בגדרה.

לאמור עד כה מתווסף הנתון, כי לאחר עיון בפסק הדין ובעתירה לדיון נוסף אשר מתבקשת ארכה להגשתה, לא התרשמתי כי סיכוייה הלכאוריים של העתירה גבוהים. כך, נוכח אופי ההכרעות בפסק הדין, אופי הטענות המועלות בבקשה לדיון נוסף והמבחנים הנוקשים הנוהגים ביחס לקבלת עתירות לדיון נוסף.

התוצאה היא כי הבקשה להארכת מועד נדחית.

ניתנה היום, ג' באדר התשע"ז (1.3.2017).

גלעד לובינסקי זיו, שופט
ר ש ם
